

Z DENÍKU HIPÍSAČKY

01 07 1968

Milý deníčku,

tak mi začínají zasloužený prázdniny a já mám výčitky svědomí, že jsem ještě nenapsala ani čárku, natož písmenko k slibované Hippie Epopeji, s mottem - Chci lásku, ne válku. Ty, deníčku, moc dobře víš, co se letos od dubna seběhlo. Doba sice přeje hipíkům, po Pražským jaru tu máme léto, ale v naší rodině to skřípe až do bolesti. Od doby, co je ségra v nemocnici po tom nešťastným pádu do propasti, už mě nějak nebaví dělat lásku ať ve dne na přehradě s hipíkama nebo po nocích s Dětmá Jana Husy na Staromáku nebo na schodech Národního muzea. Nějak mi všechno připadá moc dočasný. Ale léto je před námi a tak se přeje jen těším.

15 08 1968

Dnes skončila v Juldě Fuldě výstava počítačů Incomex, kde jsem na stánku IBM byla měsíc za hostesku, a tak jsem zas nepsala. Můj přebohatý anglický strýček dostal povolení vystavovat počítače západní provenience, což je bomba! Jasně jsem přijala nabídku brigády a tak jsem prvně v životě přišla k opravdický, ale fakt úplně opravdivý, coca-cole a taky jsem až do protrhnutí mohla pít nezřízený množství Nescafé s pravou švýcarskou kondenzovanou smetanou. K tomu skvělý kapesný, spousta samolepek (nikoliv obtisky, které známe), reklamních desek a různých taštiček – to budou kámošky čumět, co jim po prázdninách přinesu za úžasnosti. Není to sice hippie, ale voní to svobodou a Západem. A ještě mi zbydou nějaký tuzexový bony, co je tady strýčínek neutratí. Koupím si nový blue jeans zn. Wrangler. A možná vestu s třásněma.

16 08 1968

Dnes byl báječněj den. Strýček mi zavolal, jestli nemůžu doprovázet dva cizince z Incomexu po Praze, on odlítá na další prodejní štaci a už na ně nemá čas. Měli jsme spicha v Alcronu. Pánové byli z Kuvajtu a chtěli obdarovat své manželky. Pan Hadži měl dvě, pan Abdul měl jednu. Pan Hadži byl majitel několika naftovejch rafinérií a pan Abdul byl jeho právník. Hoši nakoupili pár počítačů a tak byli v dobrým rozmaru. Teď něco pro ty jejich ženušky!

Jablonex nezklamal, nakoupili jsme tolik náhrdelníků a souprav, že ten obchod na Národní mohli do vánoc klidně zavřít. Měli vyděláno. Pak v domku parády neboli Domě módy jsme vykoupili všechny hedvábný šátky. Řekla jsem oběma pánům, že to asi nebude pravý hedvábí, ale oni byli nadšený a koupili těch šátků asi tunu. Obchod Eta už tolik nadšení neskýtal. Všechny kuchyňský roboty, ač laciný a kvalitní, byly pouze v barvě šedé, což dělalo starosti zejména panu Hadžimu, kterej chtěl pro každou manželku jinou barvu vybranýho multispotřebiče. Nakonec musel koupit co bylo.

Společný nákupy jsme oslavili v restauraci hotelu Alcron. Dostala jsem 100 txb, což stačilo na další dvoje džíny nebo další třásňovou vestu a ještě pár hadříků navrch. Pánové mi s mnohým klaněním děkovali a všichni jsme byli spokojený. Jen mi trochu vadilo, že korektní leč samolibý personál hotelu Alcron mě považoval za prostitutku. Fakt je, že jsem nemohla vypadat jako hipísačka, když jsem doprovázela tak vzácnou návštěvu a navíc strýcovy obchodní partnery. Ale už si s tím hlavu nelámu.

19 08 1968

Dnes jsem byla v berounské nemocnici navštívit sestru. Už jí docela hezky narostly vlasy na vyholené trepanované hlavince a může trochu sedět. Byla jsem ráda, že se mnou jel Radek, protože ji vlastně od toho úrazu v dubnu neviděl. V Berouně jsme se zdrželi jen odpoledne. Cestou vlakem jsme poslouchali různé řečičky spolucestujících, hlavně o politice. Moc jsem tomu nevěnovala pozornost, a

Radek taky ne. Máme úplně jiný starosti – s naší budoucností, a taky co bude se ségrou. Radek není hipík, což se naší mámě líbí. Tátovi to je fuk, nenávidí každého kluka, co o mne kdy projevil zájem. A Radka nejvíc, pořád si myslí, že zavinil ségřin úraz, i když mu to i policajti vymlouvali...

20 08 1968

Máma mě přinutila, abych s ní šla udělat velký nákup, prý, kdo ví, jestli bude všechno fungovat. Nevěděla přesně co, připomnělo mi to Karibskou krizi. To jsem byla malá a měla jsem strach, že bude válka, protože máma, která doma nikdy neměla víc než pár vajec a nějaký ten salám a sýr, zničehonic dělala zásoby. Měla jsem naplánováno, že půjdeme s Radkem na přehradu. Místo toho jsme zašli k nim domů využít prázdný byt. Nebylo to fér, ale neměli jsme moc možností být spolu sami. Odpoledne jsem přišla domů, máma měla oči navrch hlavy a na stole v kuchyni se kupila spousta neznámejch lesklejch látek, krabiček s voňavkami a nějakýma suvenýrama, dokonce i docela roztomilý drobný šperky – že pro slečnu, pravila matka víc než kysele. „Koukej to někam uklidit, než přijde táta. Byl tady nějaký Abduláh nebo kdo, prý Mirkův zákazník. Přišel původně požádat o tvou ruku, ale pak se zamiloval do mě, a tak si nás asi chce obě vzít. A možná, až nás bude mít plný zuby, vymění nás za velblouda nebo tak něco. Nesměj se, je to průšvih. Já se modlila, aby táta nepřišel dřív domů, znáš ho...“ vedla matka monolog. Pak mě vyhnala do hotelu Alcron, ať dám ty věci do pořádku. Vůbec nic jsem nechápala. Vzala jsem si jako bodygárda Radka, kterého jsem panu Abdulovi představila jako svého snoubence. Buď jsem tak mizerně mluvila anglicky, nebo to prostě ignoroval. Privil, že mě chce za ženu a matka prý pojede do Kuvajtu s náma. Říkal, že zítra večer přijde za mým otcem a požádá o mou ruku. Je samozřejmě, že mladá nevěsta musí mít u sebe v Kuvajtu svou matku. Než nám vyprší turistické vízum, budeme s maminkou obě pěkně pod čepcem nebo alespoň já. On je právník, má konexe a peníze. Otcí samozřejmě neřekne, že se do mé stodvacetakilové matky zamiloval. Možná by to tatínek nesl líp, než jsme si představovali. Je ve mně malá dušička, protože mám děsně nahnáno, co bude zítra večer. Táta nás možná všechny zabije a strejda přijde o svou sestru, neteř a ještě o bohatého zákazníka. A taky se bojím, aby si Radek nemyslel něco špatného o mně a naší rodině.

21 08 1968 03 hod.

Strašně zvoní zvonek. Nebo se mi to jen zdá? A slyším nějaký letadla nebo co. Zvonění a hukot, hřmot a hysterickéj pláč sousedky Ireny, která konečně vzbudila naši mámu. Jdu do předsíně, Irena visí mámě kolem krku a pláče a hrozně se něčeho bojí. „Jsme obsazený, okupovaný, pusťte si rádio,“ vzlyká Irena a jde zpátky ke svým dveřím na konci chodby. Zdá se, že celej dům je už vzhůru, a máma přes chodbu ještě volá: „Haló, Ireno, a co tomu říkají Rusové?“

Máma si bere prášek na spaní a žádný rádio si nepouští. Prý je ráno moudřejší večera, a ona už zažila bombardování na třech místech a tak toho má dost. Tak jde spát.

Já si ve svém pokoji pustila rozhlas po drátě. To, co jsem slyšela, byla válka v přímým přenosu. Nad hlavou nám lítaly těžký letadla, na ulicích houkaly sirény policejních aut a o dvě ulice vedle duněly tanky.

Ráno, hned jak to šlo, jsem zavolala Radkovi a šli jsme na Václavák, přestože jsme to měli od rodičů přísně zakázaný. Cestou jsme pomáhali sundávat z domů tabule s názvy ulic, aby to bratři osvoboditelé neměli tak jednoduchý s orientací. Taky jsme vystáli hodinovou frontu na chleba, abychom domů nepřišli s prázdnou.

Přemýšlím o svém kuvajtským nápadníkovi a jsem na jednu stranu ráda, že ten očekávaný průšvih s rukyžádáním se zřejmě odkládá na neurčito, přesněji na dočasně, až skončí ta kontrarevoluce, kterou jsme jaksi nepostřehli.

Mám strach, jestli moje ségra v Berouně má všechno co potřebuje, aby se vyléčila ze svých těžkých zranění. V hlavě se mi taky honí, kde se budeme scházet s Hutkou, Třešňákem, Kalandrou, Karáskem a ostatními z naší party, když jsou na Václaváku tanky a na Staromáku cizí vojáci. Nějak mi to všechno připadá strašně absurdní. Neuvěřitelný, neřešitelný. A za týden mám nastoupit do školy na Letný. Tam ale je plno tanků a obrněných vozů, říká se, že tam i přistávají cizí vrtulníky. Určitě se ráno probudím a všechno bude zase normální. Zavolám Radkovi a půjdeme na přehradu. Možná tam budou i moji hipíci.

Delicie Nerková